

Nr 48.

Ankom till riksdagens kansli den 14 april 1943 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående viss ändring av sparbankslagen.

I en till bankoutskottets förberedande handläggning hänvisad, inom andra kammaren under nr 74 väckt motion hava herrar *Svensson* i Alingsås och *Forsberg* hemställt, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådan ändring av 1923 års sparbankslag att huvudmännens rätt att omvälja sig själva avskaffas och ersättes med en valordning i huvudsaklig överensstämmelse med den i motionen angivna.»

Till stöd för detta yrkande anföres i motionen följande:

»Inom det svenska bankväsendet ha sparbankerna under en följd av år intagit en ställning när det gäller folkets breda lager som kan sägas vara särskilt dominerande. Bland de stora arbetare- och småbrukaregrupperna vill man gärna i de lokala sparbankerna se sin egen bank, dit man kan vända sig för bankangelägenheters ordnande.

Detta förtroende kan emellertid säkerligen ytterligare utbyggas. En av förutsättningarna härför torde utan tvivel vara att bankens ledning förankras hos folkets breda lager. Så är emellertid i flesta fall icke förhållandet. I § 9 i lagen om sparbanker av den 29 juni 1923 säges nämligen att 'sparbanks angelägenheter skola handhas dels av huvudmän, vilka skola såsom representanter för insättarna övervaka sparbankens förvaltning, och dels av en av huvudmännen utsedd styrelse, som skall handhava den omedelbara ledningen av sparbankens verksamhet'.

Huvudmännen skola enligt § 10 av samma lag vara till antalet minst 20 och högst 50. Tidigare hade huvudmännen rätt att helt välja sig själva till detta uppdrag. 1923 års lag begränsade emellertid denna rätt till att omfatta två tredjedelar av antalet huvudmän medan den återstående tredjedelen skall utses av kommunalstämma, kommunalfullmäktige, allmän rådstuga, stadsfullmäktige, municipalstämma, municipalfullmäktige, landsting, häradsrätt eller hushållningssällskap. Majoriteten av huvudmännen i en sparbank kunna alltså alltjämt i enlighet med nu gällande bestämmelser omvälja sig själva till detta uppdrag.

Dessa valbestämmelser när det gäller sparbankernas huvudmän måste utan tvivel anses såsom föråldrade, och en revision synes oss vara erforderlig härutinnan. Den nuvarande valordningen strider mot all demokratisk uppfattning och har säkerligen dessutom inverkat på så sätt att ålderssiffrorna inom sparbankernas huvudmannainstitutioner blivit anmärkningsvärt höga, vilket icke torde vara ändamålsenligt. Vidare äro dessa valbestäm-

melser av sådan innebörd att man näppeligen kan göra gällande att sparbankerna på detta sätt äro fast förankrade bland folket, vilket ju dock är avsikten om sparbankerna skola vara vad man gärna vill göra gällande att de äro, nämligen *folkets banker*.

Det synes oss vara mest ändamålsenligt att huvudmännens rätt att välja sig själva helt avskaffas och att det i sparbankslagen införes bestämmelser om att huvudmännen skola utses av de kommunala organen inom respektive sparbankers verksamhetsområden. Det torde heller icke möta några större svårigheter att fixera dessa verksamhetsområden, synnerligast som nu gällande lag föreskriver att sparbankernas reglementen skola innehålla uppgift beträffande banks verksamhetsområde.

De kommunala organ som bära ifrågakomma vid tillsättandet av huvudmän för sparbankerna äro enligt vår uppfattning landstingen samt de kommunala stämmorna och fullmäktigeinstitutionerna. Genom ett dylikt förfaringssätt skulle de folkvalda representanterna komma att å folkets vägnar utse dessa huvudmän, vilka alltså indirekt bleve utsedda av ortens befolkning. Med denna valordning skulle också vinnas att samtliga orter inom respektive bankers verksamhetsområden skulle bliva representerade inom huvudmannainstitutionen.

Vi äro övertygade om att en förändring i den riktning vi här skisserat skulle uteslutande vara till gagn för våra svenska sparbankers fortsatta verksamhet och leda till ett ökat förtroende från kommunernas och folkets sida.»

Över ifrågavarande motion har utskottet i vederbörlig ordning inhämtat utlåtande av sparbanksinspektionen, varjämte utskottet anhållit, att svenska sparbanksföreningens styrelse ville avgiva och till utskottet inkomma med yttrande över motionen.

I anledning härav har *sparbanksinspektionen* i utlåtande den 2 mars 1943 anfört följande:

»I motionen har hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådan ändring av 1923 års sparbankslag att huvudmännens rätt att omvälja sig själva avskaffas och ersättes med en sådan valordning att huvudmännen utses av de kommunala organen, landsting, kommunalstämma och fullmäktigeinstitutioner, inom respektive sparbankers verksamhetsområden.

Enligt 3 § 5) sparbankslagen skall reglemente för sparbank angiva, bl. a., huvudmännens antal och grunderna för val av huvudmän. I 10 § samma lag föreskrives, att huvudmännen skola vara minst tjugu och högst femtio, att de skola utses på sätt sparbankens reglemente föreskriver samt att i reglementet skall stadgas, att minst en tredjedel av huvudmännen skall tillsättas av kommunalstämma, kommunalfullmäktige, allmän rådstuga, stadsfullmäktige, municipalstämma, municipalfullmäktige, landsting, häradsrätt eller hushållningssällskap.

Beträffande sättet för utseende av de huvudmän, som icke enligt lagen skola tillsättas av nämnda korporationer, finnes inga närmare bestämmelser meddelade. Dessa utses i allmänhet av samtliga huvudmän eller av de huvudmän, som ej tillsatts i offentlig ordning, d. v. s. huvudmännen komplettera sig själva. I omkring ett 60-tal fall utses emellertid samtliga huvudmän av offentlig korporation.

Gällande bestämmelser i förevarande ämne ha tillkommit efter förslag av 1920 års sparbankssakkunniga. Dessa hänvisade i sitt år 1921 avgivna betänkande, sid. 50, bl. a. till att det dittillsvarande systemet, enligt vilket huvudmännen till hela antalet kunde komplettera sig själva, i regel medförde, att huvudmännen toges ur en relativt begränsad krets. Beträffande vad de sakkunniga i övrigt anförde i detta ämne får sparbanksinspektionen hänvisa till nämnda betänkande. Till förekommande av de med självkompletteringssystemet förenade olägenheterna skulle enligt de sakkunnigas förslag en tredjedel av huvudmännen utses genom offentlig korporation. De sakkunniga ansågo däremot, att sparbankerna fortfarande borde ha full frihet att bestämma över valet av huvudmännens flertal.

I förevarande motion har gjorts gällande att nuvarande valbestämmelser måste anses som föråldrade. Den nuvarande valordningen strede mot all demokratisk uppfattning och hade dessutom säkerligen inverkat på så sätt, att ålderssiffrorna inom sparbankernas huvudmannainstitutioner blivit anmärkningsvärt höga.

Enligt inspektionens mening torde det innebära betänkligheter, att helt kommunvalda organ skola bestämma om en sparbanks låne- och räntepolitik, användningen av sparbanks vinstmedel m. m. Det torde enligt vad erfarenheten giver vid handen icke kunna anses självfallet, att av kommunala korporationer valda huvudmän vid konflikt mellan å ena sidan kommunens intressen och å andra sidan de intressen, som sparbank företräder såsom förvaltare av insättarnas medel och såsom kreditgivare till allmänheten, skola vara lika villiga att giva dessa senare intressen företräde som på annat sätt utsedda huvudmän. Samma betänkligheter i detta hänseende göra sig icke gällande, om endast en minoritet av huvudmännen utses av kommunal korporation. Det kan dock råda viss tvekan, huruvida sådana institutioner som häradsrätt och hushållningssällskap erbjuda önskvärd garanti för att huvudmännen bli utsedda med tillräcklig hänsyn till fördelningen av invånarna på olika befolkningsgrupper. Inspektionen vill även framhålla, att erfarenheten från de sparbanker, där huvudmännen i sin helhet utses av kommunala valkorporationer icke synes visa att en önskvärd förnygring av huvudmannakårerna ernåtts genom sådan valmetod.

Inspektionen vill emellertid icke bestrida, att självkompletteringssystemet även i dess nuvarande utformning kan medföra, att huvudmännen komma att tagas ur en relativt begränsad krets och att en sparbanks ledning därigenom ej alltid fått den förankring bland insättarna, som vore önskvärd. En relativt ofta framträdande brist i huvudmannakårs sammansättning är, att större eller mindre delar av en sparbanks verksamhetsområde blivit orepresenterade eller alltför litet representerade i huvudmannakåren. Av skäl som i det föregående anförts har inspektionen ej ansett sig kunna förorda en reform av nuvarande valbestämmelser, gående ut på att huvudmännen helt skola utses av kommunala och därmed likartade korporationer. Möjligen skulle det av motionärerna uppställda syftet kunna gagnas genom att ersätta nuvarande valbestämmelser med stadganden, innefattande rätt för insättarna att välja huvudmän. En sådan fråga bör emellertid göras till föremål för ingående utredning och en dylik utredning bör då ske i samband med en allmän revision av sparbankslagstiftningen, som snart torde bliva nödvändig.

Under åberopande av det sålunda anförda får sparbanksinspektionen avstyrka i förevarande motion framlagt förslag.»

Svenska sparbanksföreningens styrelse har i skrivelse till utskottet den 20 februari 1943 yttrat följande:

»Motionärerna åsyfta en sådan ändring av sparbankslagen, att huvudmännen skola utses av vissa kommunala organ: landstingen och de kommunala stämmorna och fullmäktigeinstitutionerna. Av motionärernas kritik mot den nuvarande ordningen synes framgå, att de avse, att genom den påyrkade ändringen skulle vinnas bättre överensstämmelse med vårt lands demokratiska ordning, en förnygring av huvudmannainstitutionen samt en fastare förankring bland folket så att sparbankerna skulle bli, 'vad man gärna vill göra gällande att de äro, nämligen folkets banker'.

Styrelsen hyser för sin del den uppfattningen, att de av motionärerna antydda syftemålen i stort sett äro uppnådda eller i varje fall kunna uppnås inom den nuvarande ordningens ram. För närvarande skall enligt lagen minst en tredjedel av huvudmännen utses av vissa kommunala organ eller av häradsrätt eller av hushållningssällskap. I sparbankernas reglementen har huvudmannainstitutionens sammansättning fastställts på många olika sätt, och det förekommer fall, där samtliga huvudmän skola utses av kommunala organ. Någon väsentlig fördel av sistnämnda ordning har icke kunnat skönjas, i varje fall icke på det sättet att dessa sparbanker skulle ha framträtt såsom mer välskötta eller mer folkligt inriktade än andra sparbanker.

Med nuvarande valordning bli huvudmännen i regel väl så representativa för sparbankernas verksamhetsområden som det vore möjligt att uppnå med någon annan valordning. Om huvudmannainstitutionen på sina håll företer brister, äro dessa snarast att hänföra till att huvudmännens verksamhet ofta nog begränsar sig till deltagande i årssammanträdena. Inom sparbanksväsendet har man emellertid särskilt på senare år fått upp ögonen för betydelsen av att de cirka 14 000 huvudmännen intresseras för sparbankernas verksamhet och om möjligt förmås att mer eller mindre aktivt utföra sin huvudmannagärning till sparbankernas nytta. Åtskilligt har gjorts i detta syfte, och ytterligare åtgärder äro att förvänta. Den mycket eftersträfvansvärda förnygringen av huvudmannakåren pågår, bl. a. genom att en övre åldersgräns alltmera tillämpas.

Styrelsen vill emellertid framhålla, att valet av huvudmän visserligen bör ske med hänsyn till att sammansättningen blir representativ för verksamhetsområdets skilda delar och kanske än mer för de olika befolkningslager, som finnas inom området. Men det får inte förglömmas, att sparbankerna äro institutioner med ekonomisk och finansiell verksamhet och att deras styrelser i regel rekryteras ur huvudmannakåren. Det är därför av största vikt att till huvudmän väljas personer med tillräckliga kvalifikationer för uppdraget.

De, som rikta kritik mot valordningen för huvudmannainstitutionen, stöda sig i allmänhet på lösliga principuttalanden. Under de mer än 100 år, som sparbankerna verkat i vårt land, ha sparbankerna undergått en utveckling, som ingalunda tyder på någon påtaglig brist i organisationen. Fastmera torde de kunna erfarenheterna giva vid handen, att ledningen av sparbankerna legat i goda händer.

Folkets förtroende ha sparbankerna tillvunnit sig främst genom arten av sin verksamhet, genom den trygghet, som de kunnat erbjuda insättarna, och den stabilitet i lånevillkoren, som låntagarna fått åtnjuta. Genom sin skol-sparverksamhet, sina sparklubbar, sin ekonomitjänst ha sparbankerna under

senare år sökt och lyckats utvidga sin sedan gammalt goda kontakt med breda folklager, och genom centralt samarbete med de stora folkrörelserna skapas förutsättningar för ytterligare utbredning av sparbankernas sparfrämjande verksamhet. Allt färre bli de sparbanker, där man icke insett nyttan av att hava dugliga representanter för de stora folkrörelserna med bland huvudmän och styrelsemedlemmar. Styrelsen vågar för sin del hävda, att sparbankerna — som icke ha några egna eller andras vinstintressen att tillgodose — på dessa sätt mycket mer än som kan ske genom en ändring av sättet för val av huvudmän skapat och kunna utveckla sin ställning som hela folkets sparbanker. Sparbankernas nära fyra miljoner motböcker med en insättningsbehållning av i genomsnitt över 1 000 kronor tala sitt tydliga språk.

Styrelsen vill som sin mening uttala, att en omläggning av valordningen för huvudmannainstitutionen åtminstone för närvarande icke kan anses påkallad. En utredning i detta hänseende synes i varje fall böra anstå till dess en allmän revision av sparbankslagen anses böra ske. Redan nu vill dock styrelsen framhålla sina starka betänkligheter mot den av motionärerna föreslagna valordningen. De kommunala representationerna äro politiskt valda. All sannolikhet talar för att även huvudmännen skulle komma att väljas efter partilinjor. Hur personvalet kan komma att utfalla är ovisst och mycket beroende på kommunens intresse för sparbanken. Man riskerar, att kvalifikationerna för ifrågavarande speciella uppdrag kunna bli svaga liksom även att personer kunna väljas, beträffande vilka huvudsyftet är att förr eller senare bereda dem plats i sparbankens styrelse såsom belöning för arbete i partiernas eller kommunens tjänst.

Vid bedömandet av det av motionärerna framförda förslaget måste också beaktas, att kommunerna tillhöra sparbankernas största låntagare och hava intresse av att erhålla billiga och på annat sätt fördelaktiga lån. Att en låntagargrupp erhåller ett så dominerande inflytande på sparbankernas skötsel, som motionärerna avsett, är tydligen olämpligt och kan medföra risker för sparbankerna. Faran för en olycklig utveckling i detta hänseende är kanske mindre för de större sparbankerna med deras mera omfattande verksamhetsområden men är mycket påtaglig för sparbanker, vilkas områden omfatta endast en eller annan socken.

Även om man icke är benägen att acceptera alla de synpunkter, som här framförts, synes dock enighet böra kunna råda därom, att en politisering av sparbankerna skulle vara den nära nog olyckligaste väg man kunde välja för en ändring av huvudmannainstitutionen. En politisering synes icke ägnad att tillvinna sparbankerna något ökat förtroende från folkets sida, kanske tvärtom.

Under återopande av det anförda får styrelsen för Svenska sparbanksföreningen avstyrka bifall till förevarande motion.»

Det i motionen väckta spörsmålet var föremål för behandling av riksdagen senast år 1937 i anledning av ett motionsvis framfört förslag i syfte att samtliga huvudmän i sparbank skulle utses i offentlig ordning. *Bankoutskottet* framhöll i sitt i ärendet avgivna utlåtande (nr 65) vikten av att sparbankernas organisation vore så anordnad, att största möjliga garanti ernåddes för att de erhöles den mest dugliga ledningen och sålunda på bästa sätt kunde fullgöra sin verksamhet i samhällets tjänst. I den mån detta syfte kunde nås genom ändrade bestämmelser om utseendet av huvud-

männen borde detta ske. Utskottet ville därför icke ställa sig avvisande till tanken att ett försök gjordes att utfinna regler, som om möjligt bättre än de nuvarande kunde tillgodose de olika intressen — det allmännas, insättarnas och låntagarnas — som berördes av sparbankerna. Ett dylikt övervägande syntes främst böra inriktas på frågan om ökad möjlighet för representation i sparbankernas olika organ av de stora grupperna av småsparare. Även om erfarenheten från vissa sparbanker i södra Sverige visat, att ett sådant syfte kunde tillgodoses inom ramen av gällande bestämmelser, skulle en utveckling i antydd riktning påskyndas, därest den nuvarande självkompletteringsrätten för huvudmännen begränsades. Enligt utskottets mening borde utredningen av frågan lämpligen ske i samband med den blivande revisionen av sparbankslagen. *Riksdagen* biföll utskottets hemställan, att de i ämnet väckta motionerna finge anses besvarade med vad utskottet anfört.

De uttalanden, som på sätt framgår av det ovanstående gjordes av 1937 års bankoutskott vid behandlingen av samma fråga som i den nu föreliggande motionen, äga enligt utskottets mening alltjämt giltighet. Utskottet ställer sig fortfarande tveksamt till förslaget, att hela huvudmannainstitutionen skulle utses av offentliga korporationer, och delar de betänkligheter mot en dylik anordning, som framförts i de avgivna yttrandena. Utvecklingen under de senaste åren har i själva verket gått i den riktning, som åsyftas i motionen. Vad beträffar önskemålet om en förnying av huvudmannainstitutionen, ha sålunda strävanden från sparbanksinspektionen och sparbanksföreningen redan medfört vissa resultat. Det torde knappast vara alltför optimistiskt att hysa den uppfattningen, att vårt sparbanksväsende genom fortsatta egna initiativ skall kunna verksamt bidra till att huvudmannakåren erhåller en alltmer ändamålsenlig sammansättning.

Av det sagda följer emellertid ingalunda, att förhållandena för närvarande i alla avseenden äro tillfredsställande, så att en ändring av gällande valbestämmelser skulle kunna anses obehövligen. Såsom sparbanksinspektionen anfört, kan det nuvarande självkompletteringssystemet leda till att huvudmännen komma att utses ur en relativt begränsad krets med påföljd att en sparbanksledning därigenom ej alltid får den förankring bland insättarna, som vore önskvärd. En annan konsekvens av systemet är, att större eller mindre delar av en sparbanks verksamhetsområde ofta blivit orepresenterade eller alltför litet representerade i huvudmannakåren. Med hänvisning till sitt år 1937 gjorda uttalande vill utskottet nu begränsa sig till att på nytt framhålla angelägenheten av att frågan om en ändring av nuvarande bestämmelser om utseende av huvudmän måtte i samband med den blivande allmänna revisionen av sparbankslagen göras till föremål för utredning i syfte att tillförsäkra insättarna ökat inflytande vid valet av huvudmän och därmed även på sparbankens ledning. Såsom sparbanksinspektionen

Utskottet.

framhållit, torde en sådan revision snart bliva nödvändig, varför det kan förväntas, att frågan inom en nära framtid bringas till en lösning. Vid sådant förhållande torde anledning nu saknas för riksdagen att hos Kungl. Maj:t hemställa om särskild utredning i ärendet.

På grund av det anförda hemställer utskottet,

att förevarande motion II:74 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 13 april 1943.

På bankoutskottets vägnar:

HARALD ÅKERBERG.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit
från första kammaren: herrar Åkerberg, Nordenson*, Sandén, Sylwan, Ohlin*,
Leander, Lindbärg och Bodin;

från andra kammaren: herrar Svedman, Paulsen, Andersson i Falkenberg,
Hall, Andersson i Munkaljungby, Ericsson i Kinna, Mattsson i Eneryda och Malm-
borg.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar Leander, Paulsen, Hall, Andersson i Munkaljungby och Ericsson i Kinna, som ansett, att utskottets utlåtande bort hava följande lydelse:

»Såsom av den lämnade redogörelsen framgår har riksdagen senast år 1937 gjort bestämda uttalanden till förmån för en mera allsidig sammansättning av sparbankernas huvudmannaförsamlingar och styrelser. Det förhållandet att styrelseledamöter i sparbankerna tillåtas kvarstå till alltför hög ålder föranledde utskottet till följande uttalande: 'Utskottet vill emellertid — i anslutning till ett av dåvarande chefen för jordbruksdepartementet i propositionen 88/1936 gjort uttalande rörande hypoteksföreningarnas styrelser — beteckna såsom mindre lämpligt, att i sparbankernas ledning tillåtas kvarstå personer, vilka nått en sådan ålder, att arbetsförmågan och handlingskraften måste antagas vara tämligen nedsatta. Endast i säll-

synta undantagsfall torde styrelseledamot böra få kvarstå efter fyllda 70 år. De uppgifter rörande den höga levnadsåldern hos styrelseledamöter i vissa sparbanker, som lämnats i motionen, giva utskottet anledning uttala angelägenheten av att sparbankerna ägna större uppmärksamhet åt denna fråga än som hittills synes hava skett.' Det är utskottet bekant, att även sparbanksinspektionen uppmanat sparbankerna att observera denna angelägenhet. Sparbanksinspektionen gjorde sålunda år 1937 i Svensk Sparbankstidskrift (sid. 520) följande påpekande: 'Det bör nu vara ett självklart intresse för varje sparbank att tillse, att styrelseledamöter, oavsett åldern, omväljas endast där det är uppenbart, att någon nedsättning i krafter och omdömesförmåga icke skett och — såvitt det kan förutses — *icke heller kan befaras under den tid valet avser*. Framförallt bör tillses, att undantag från 70-årsgränsen bliva så sällsynta, att de såvitt möjligt icke komma att avse flera ledamöter i samma styrelse och allmänt komma att uppfattas såsom vitsord om mindre vanlig vitalitet.'

Under de sex år, som förflutit sedan dessa uttalanden gjordes, ha styrelseval verkställts i samtliga sparbanker. Såvitt utskottet kan finna har vid dessa val ringa och i de flesta banker ingen hänsyn tagits till riksdagens och sparbanksinspektionens klart uttalade önskemål. De ledamöter, som överskridit 70-årsgränsen, ha med få undantag omvalts, och i många sparbanker bestå styrelserna nu uteslutande av personer, som icke på andra områden skulle kunna bibehållas i tjänst eller vid förtroendeuppdrag. Det förekommer till och med, att flera av ledamöterna i samma styrelse uppnått en ålder av mellan 80 och 90 år — ett förhållande, som utskottet icke kan underlåta att beteckna såsom i hög grad anmärkningsvärt. Lika anmärkningsvärt anser utskottet det vara, att då nyval sker efter ledamöter som avlidit, personer som uppnått normal pensionsålder nyväljas till ledamöter i styrelserna.

Då sålunda de försök, som hittills gjorts att förmå sparbankerna att iakttaga en rimligare ordning vid val av styrelseledamöter, icke föranlett någon märkbar förbättring, tvekar icke utskottet att nu förorda en utredning om de lagstiftningsåtgärder, som kunna vara ägnade att tillförsäkra sparbankerna en mera effektiv förvaltning. Vid en sådan utredning uppkomma jämväl en del andra frågor utom de av motionärerna berörda. En av dem, och måhända den viktigaste, är att finna medel mot affärsbankernas i vissa fall dominerande inflytande över sparbankernas skötsel. I de fall där personer, som äro intresserade i på orten verksamma affärsbanker, lyckats vinna majoritet bland huvudmännen i sparbanken, inträffar det, att de låta välja sig själva till styrelseledamöter i sparbanken, samtidigt som de inneha styrelseuppdrag i affärsbanker. Tack vare självförnyelsen kan denna för affärsbanksintressena säkerligen behagliga dubbla maktställning i ortens ekonomiska liv bibehållas genom årtionden. Utan att rätten till självförnyelse inom huvudmannakåren avskaffas, kunna säkerligen icke sådana avarter av ekonomisk förvaltning effektivt bekämpas.

Vidkommande frågan om hur sparbankens huvudmän skola utses, därest deras rätt att omvälja sig själva avskaffas, anser utskottet det vara den blivande utredningens sak att klargöra denna fråga. Det av sparbanksinspektionen förordade valsättet, innefattande rätt för insättarna att välja huvudmän, anser utskottet värt att överväga. Anledningen till att detta förslag hittills icke varit föremål för närmare prövning, torde få sökas i svårigheten att finna lämpliga former för valet bland en så stor valmanskår, som då skulle finnas i sparbanker med många insättare. Skulle denna väg på grund av praktiska svårigheter icke visa sig framkomlig, anser utskottet de i motionen förordade kommunala organen erbjuda tillräckliga garantier för en mera allsidig och arbetsduglig sammansättning av sparbankernas ledning.

Under hänvisning till vad utskottet ovan anfört hemställer utskottet,

att riksdagen, i anledning av förevarande motion II: 74, må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till sådan ändring i sparbankslagen, att huvudmännens rätt att omvälja sig själva avskaffas och ersättes med valrätt för insättare eller allmänna korporationer.»
